

На винищення лісу біля Дремленріга

Роберт Бернс

На винищення лісу біля Дремленріга

Я йшов над Нітом; навкруги
Ягнята грались; тихий ранок
Вставав на сході під лунке
Перекликання коноплянок.
Я сів на кручі відпочити
І в думу поринув глибоку —
І от з'явився з глибини
Переді мною дух потоку.

Хмурний і темний на виду,
Як хвилі збурені зимові,
Він так зітхнув, як восени
Зітхає вітер у діброві:
— Чом ти прийшов сюди, в ясну
Моїх берізок прохолоду?
Шотландську славу пригадать?
Чи оспівать шотландки вроду?

Іще недавно в кручах цих
Я красувався, повний сили,
І плеса радісно мої
Лісисті одбивали схили;
Тінили світлу течію
Крислаті берестки та буки,
І кремезні дуби тягли
Із берегів гілки, як руки.

А як яскраво за млином
Блищала в хащі хатка біла,
І диму ниточка тонка
Як мирно угорі синіла!
Тепер оголена стоїть
Хатинка та на косогорі,
І тільки де-не-де кругом
Бринять берізки білокорі...

— Яке ж то лихо,— я спитав,-
Тебе спіткало ненароком,
І оголило груди скель
Понад живим твоїм потоком?
Чи східний вітер, що поля
Пустошить ранньою весною?
Пожежа люта? Чи хробак,
Що тайно точить під корою?

— В моїй долині,— мовив дух,-
Злий суховій не має волі;
Страшний не водиться хробак
В моєму чистому околі;
Це люди, люди!— він зітхнув,
В яснім занурюючись лоні.-
Хробак не простий тут точив:
Хробак у герцогській короні!